

oli näinud, et rääkinud ta sellest ometi jalgi. Ta ei olnud tõll mitte just suur, aga ta lehalistmed olid kui rouast valatud. Ta pää oli valjas ja needgi juusfelid, mis ta väär veel keerlesid, olid hassisid. Aga joostva töösi ta, nii et ta palkusid jalgasid nähagi ei olnud.

Wana föber, jalgi ei saa ma siin unustama, ial minu armastus sinu västu jahituma!

Teine oli Eduard — Ned, naqu Anglased ja Ameriklased seda nime lühendavad. Mis öieti ta pereonnanimi oli, ei tea ma, kest teisiti teda ei tuttutud kui „Ned”. Ta töösi ümbes siis ehit seitse aastat noorem oli Ben (Benjamin G.), sellest ta aga leguni isesugune oli. Ta oli piis ja tugew kui Goljat. Ma ei tea tema juures midagi laita, ja kui tal üleüldse nõrdsulg olemas oli, siis oli see, et ta wäga ratsa sõita armastas.

Kolmas oli Harris Horn, lestealine, laiode õladega, hää südamega mees, kes osavästi mõistis mõnusab nalja teha. Pääle selle oli ta la tubli lütt, kes 200 sammu päält linnusesse pöndi! maha laetis ja la osav ratsasditja. Ainult üts wiga oli tal: ta oli juba üle neljakümne aasta wano, tubli, terve riis mees, aga siagi — poissmees.

Meljas oli lugeja sõnakuulelis teener, kes lseennast mitte sujutada ei oska, waid seda lugeja hoolits jätab.

Suvi oli lõpule jõudmas, vaar ööd oli juba fulma olnud. Meie olime oma reisil suni Conwayni jõudnud, kus meid sõbrasklust västu töötati. Sel aasta ajal on sääl rohkesti farusid liitumas, kes wiljapöldudele just mitte

fasufs ei ole. Sääl olid nad sel torral palju fabju teinud ja meie wötsime nõuuls nende päale jahti pidada.

Ühel ilusal hommikul wötsime oma lössud ja püssid ning sammusime ühe wiljamälja poole, kus karud, nagu tuulimene, isedranis palju fabju olid teinud. Keskpäeva ajal juhtusime ühe osuniluga tollu, kes karusid maapõhja sojatas. Me jutustasime tollse oma reisi põhjuse ära ja ta oli sellega wäga rahul, lubas meid päälegi veel tubliste aidata. Ta viis meid pölli juurde, mis alles biljute metsast oli tehtud ja just metsa ääres seis. Worsti leidsimme loha üles, kus karude tee läis ja hassisime töösi ülesse seadima.

Ei lugejod tödesti mitte ei tea, kuda seda tebatse, siis teatan seda lühidelt. Kui karu lord on wiljapölli töörools läinud, siis tuleb ta teine lord just sedajama teed mööda jääle. Ta armastab „wilja“, isedranis maisti, siis töide paremini, kui see alles noor ja piimane on; just palju ta sellest tõll mitte ära ei sõõ, aga ta taab hirmjästi maha.

Ratulöts on ümbes niisamasugune kui rebaselöts, mida enamasti igal pool tuntalise. Üleüldisem nimi on tal aga: „rebaserauad.“ Need rauad on ümbes jalg piilad ja teravate hammastega. Nende raudade tüsles on tugew abel, mille teise otsas suur raud röngas on: Selle rönga sisse aetalje ümbes solme jala pilvine raske pali. Kui töös ise finni oleks, nii et karu teda jala otsas edasi ei saaks wedada, lisulis metsaline oma jala tema seist tödesti wälja, ebat lõhul töösi purul. Seda viisi ei sa ta mitte nii wäga vihaselt. On ta jalga pidi töösi läinud, joosib ta kohे minema. Aga metsas jääb ta tingimata puude ebl ländude taha finni. Lõssi juures — tööb ta